

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku W. R., R. R. i H. R.
przy uczestnictwie Gminy i Miasta K., Z. B., B. N., G. N., A. S., B. P., J. G., A. G. S.,
D. B., Ł. B., E. B., K. P. oraz Skarbu Państwa - Starosty M.
o ustanowienie drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców: R. R.
i H. R. od postanowienia Sądu Okręgowego w C.
z dnia 8 czerwca 2016 r., sygn. akt VI Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w C. oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w M. z dnia 2 października 2015 r., którym został oddalony jego wniosek o ustanowienie drogi koniecznej dla zabudowanej działki położonej w L..

Wnioskodawca w skardze kasacyjnej powołał obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazuje, w ocenie skarżącego, to, że zaskarżone postanowienie łamie prawo własności, wbrew obowiązкови czuwania przez organy państwowe w toku postępowania nad konstytucyjnymi uprawnieniami właściciela. Jest to podstawową zasadą porządku prawnego i spełniałoby uzasadnione oczekiwania obywateli w

warunkach rozwoju gospodarki rynkowej i mogłoby być nowym, całościowym spojrzeniem Sądu. Żaden organ państwowy nie może pod żadnym pozorem zmuszać właściciela, także przez stawianie warunków, do rezygnacji z istotnych uprawnień właścicielskich. Prawo własności obejmuje także prawo do bezpiecznego korzystania z nieruchomości, co z kolei oznacza możliwość dojazdu do budynku straży pożarnej, czyli istnienia drogi pożarowej oraz możliwość ubezpieczenia się od szkód i następstw pożaru.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Ugruntowane zostało w orzecznictwie jednolite zapatrywanie przyjmujące, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest podanie przez skarżącego argumentów, drogą odrębnego wywodu, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymagania naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r., nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11,

niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Nie spełnia przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołanie naruszenia konkretnego przepisu prawa, ale sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 38/06, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.). Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia, w kontekście jej podstaw oraz motywów zaskarżonego postanowienia nie zezwala na ocenę, że doszło do naruszenia, w stopniu kwalifikowanym prawa materialnego oraz procesowego, usprawiedliwiającego przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W uzasadnieniu wniosku skarżący trafnie wskazał na opisane uprawnienia właściciela nieruchomości oraz przytoczył konstytucyjne zasady ich ochrony, które odnoszą się do każdego prawa własności. Pominął jednak przyczyny, które legły u podstaw oddalenia jego żądania, jak też zasadę poszanowania własności innych osób. Nie zostały przytoczone racje na poparcie tezy, że kwestionowane orzeczenie rażąco narusza art. 145 k.c. i zasady ochrony prawa własności.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.